

Fondation Francqui-Stichting

Fondation d'Utilité Publique - Stichting van Openbaar Nut

Plechtige uitreiking van de Francqui-Prijs door Zijn Majesteit Koning Boudewijn aan de Universitaire Stichting op 23 juni 1961

Curriculum Vitae - Verslag van de Jury - Toespraken

Curriculum Vitae

(02/12/1914 - 1969)

Geboren te Brussel op 2 december 1914

Universitaire diploma's :

Doctor in de wetenschappen, Katholieke Universiteit te Leuven, 1937

Functies :

Gewoon Professor aan de Fakulteit der Wetenschappen van de Katholieke Universiteit te Leuven : analytische scheikunde, minerale scheikunde, spektrochemie, fysikochemie van de verbranding.

Curriculum vitae :

Docent aan de Katholieke Universiteit te Leuven, 1944-1948

Gewoon Professor, 1948

Lid van de Werkgroep "Voortgezette Technologie en Ruimteonderzoek" van de Nationale Raad voor Wetenschapsbeleid, 1963

Lid van de Kommissie voor Fysikochemie en Elektrochemie van het Nationaal Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek, 1963

Prijs Jean Stas, 1937

Laureaat van de Wedstrijd voor de reisbeurzen van de Regering, 1938

Reisbeurs van de British Council, 1939

Prijs A. De Potter, 1949 en 1958

Laureaat van de Jaarlijkse Prijs van de Académie royale des Sciences, des Lettres et des Beau-Arts de Belgique, 1951

Francqui-Prijs, 1961

Médaille Lavoisier van de Société de Chimie de France, 1961

Korresponderend Lid van de Académie royale des Sciences, des Lettres et des Beaux-Arts de Belgique, 1962

Verslag van de Jury (8 april 1961)

Overwegende de oorspronkelijk en de draagwijdte van de nazoekingen van Professor Adolphe VAN TIGGELEN, nazoekingen tegelijk teoretisch en experimenteel in het domein van de chemische kinetiek en in het bijzonder van de oxydatie en de verbranding der gasmengsels,

overwegende de waarde van zijn navorsingen over de natuur en de eigenschappen der vlammen,

overwegende de belangrijkheid van de bekomen resultaten en de internationale uitstraling van zijn werken,

besluit de Francqui-Prijs 1961 aan de heer Professor Adolphe VAN TIGGELEN toe te kennen

de internationaal jury waartoe behoren :

Professor P. LAFFITE

Professor aan de Université de Paris

Voorzitter

en verder

Professor D. Barbier

Membre du Comité de Direction de l'Institut d'Astrophysique de Paris

Professor L.P. Bouckaert

Professor aan de Université Catholique de Louvain

Professor J. De Boer

Professor aan de Universiteit Amsterdam

Professor L. D'Or

Professor aan de Université de l'Etat à Liège

Professor R. Mazet

Directeur scientifique à l'Office National d'Etudes et de Recherches Aérospatiales, Paris

Professor Sir. H. Melville

Secrétaire du Department of Scientific and Industrial Research, Londres

Professor I. Prigogine

Professor aan de Université Libre de Bruxelles

Professor P. Swings

Professor aan de Université de l'Etat à Liège

* * *

Toespraak van de heer Solvay, Voorzitter van de Francqui-Stichting

Verleden jaar was het de Koning, wegens uitzonderlijke omstandigheden waarvan iedereen de diepgaande betekenis heeft begrepen, niet mogelijk de uitreiking van de Francqui-Prijs aan Professor de Duve voor te zitten.

De vorst heeft gewenst, zodra de Staatszaken het Hem toelieten, weer de traditie te volgen waaraan de Dynastie immer trouw is gebleven.

Uit naam van mijn kollega's, leden van de Raad van beheer, uit naam van al degenen die het voorrecht hebben deze zitting bij te wonen waarvan de intimiteit de grootsheid niet uitsluit, uit naam van de laureaten die dit jaar twee in getal zijn, bid ik de koning de hulde te willen aanvaarden van onze erkentelijke en zeer eerbiedige gehechtheid.

Artikel 10 van het Reglement van ons Fonds verklaart dat, wanneer door de internationale Jury - altijd samengesteld uit biezonder erminente personaliteiten - de kandidaten de Raad, ex aequo, ter keuze worden voorgedragen, de jongste, met instemming van de Raad, titularis wordt van de Francqui-Prijs.

Sinds 1933, verwezenlijkten dergelijke voorwaarden zich éénmaal toen, in 1953, Mej. Claire PREAUX, Professor aan de Vrije Universiteit te Brussel, dank zij haar leeftijd, het won van de Heer Kanunnik Etienne LAMOTTE, Professor aan de Katholieke Universiteit te Leuven.

We bevinden ons vandaag in een analoge toestand. Inderdaad, hij de 4de en laatste stemming werden de Raad, ex aequo, ter keuze voorgedragen, de heer Adolphe VAN TIGGELEN, geboren op 2 december 1914 en de heer Jules DUCHESNE, geboren op 1 december 1911.

Dientengevolge heeft de Raad Francqui-Prijs toegekend aan de heer Adolphe VAN TIGGELEN. Doch, zich houdend aan een gelukkig precedent, heeft de Raad eveneens besloten de exceptionele verdiensten te erkennen van Professor Jules DUCHESNE van de Universiteit te Luik, door een gouden medaille te laten slaan op zijn naam.

Het lijkt me overbodig het werk van deze twee vooraanstaande personaliteiten te kommenteren, gezien hun bevoegdheden duidelijk blijken uit de teksten van de diploma's waarvan, met de toelating van de Koning, lezing zal vorden gegeven.

* * *

Toespraak van de heer Adolphe Van Tiggelen

De buitengewone eer die me te beurt valt uit de handen van Uwe Majesteit de Francqui-Prijs 1961 te mogen ontvangen zal steeds voor mij een dierbare herinnering blijven en een onschatbare aanmoediging waarvoor ik Uwe Majesteit mijn diepe, deferente erkentelijkheid uitdruk.

Het weze met toegelaten eveneens eerbiedig hulde te brengen aan de Koninklijke Familie van België, die nooit opgehouden heeft met oneindig veel doorzicht Haar steun en Haar bezorgdheid te wijden aan de Schone Kunsten, aan de Letteren en aan de Wetenschap.

Sire,
Excellentie,
Mijnheer de Voorzitter,

Dames en Heren,

In een omstandigheid als deze kan ik niet nalaten mijn dankbaarheid te betuigen aan degenen die me, in de loop van mijn carrière, hebben geholpen en geleid.

Onweerstaanbaar gedreven door een gevoel van innige kinderlijke liefde, kan ik niet verhelpen de herinnering op te halen van de genegenheid van mijn goede ouders en hun onvermoeibare zelfverloochening om hun vier kinderen een opvoeding te geven volgens de beste kristelijke, familie en vaderlandslievende traditie.

Bij het herdenken van de materiele problemen waaraan ze het hoofd moesten bieden, voel ik mijn erkentelijkheid voor de Universitaire Stichting weer opleven; ik had immers de eer haar laureaat te zijn toen ik nog studeerde. Deze Instelling was destijds de enige waarop beroep kon gedaan om, mits een erelening, gedeeltelijk de kosten van hogere studiën te kunnen dekken.

Mijn onwankelbare gehechtheid aan de Universiteit te Leuven is te wijten aan het feit dat ik er Meesters heb gevonden wier invloed mijn denkwijze heeft gestempelde.

Hier rijzen eerst een vooral in mijn herinnering Professor Dr. Walter Mund en Professor Dr. Pierre Bruylants, beiden overleden in volle levenskracht, voor het emeritaat. Menigmaal heb ik, wanneer ik in het buitenland verbleef, de hoge betekenis van hun onderricht naar waarde kunnen schatten.

Ik dank Zijn Excellentie Monseigneur de Rektor van de Universiteit te Leuven voor het vertrouwen dat hij me heeft willen betuigen door me in zijn universitair korps op te nemen; onder zijn schrandere leiding leeft en werkt onze geliefde en eerbiedwaardige Alma Mater, in een serene, het onderzoek gunstige atmosfeer.

Even stimulerend zijn de steun en de actieve sympathie die ik mocht ondervinden vanwege mijn kollega's chemici en fysici. Een ideale gemeenschap, zowel op menselijk als op professioneel gebied exalteerde de dagelijkse taak tot een heerlijk gezamenlijk experiment. Het was een van mijn grootste voldoeningen te zien hoezeer mijn dierbaarste kollega's in mijn vreugde deelden.

Het voornaamste voorrecht van een Hoogleraar is zich aan het wetenschappelijk onderzoek te kunnen wijden met de onbaatzuchtige medewerking van jonge vorsers en studenten. Indien mijn werken een zo hoge beloning waard werden bevonden is dit waarschijnlijk omdat ze voortyloeiën uit het werk van onze jeugd. Aan al mijn gewezen leerlingen en medewerkers zeg ik eenvoudig : dank, hartelijk dank.

Wanneer het wetenschappelijk onderzoek in dergelijke omstandigheden en met dergelijke medewerkers wordt uitgevoerd, kan het niet anders of het moet voldoening geven aan degene die gekozen heeft er zich aan toe te wijden.

Dat de Jury van de Francqui-Prijs van oordeel was -met veel toegevendheid-

me zoveel verdiensten te moeten erkennen, vereert me in hoge mate en moedigt me aan mijn taak met ijver door te voeren. Ik ben oneindig gelukkig dat de Raad en de Jury van het Francqui-Fonds besloten hebben mijn naam te associëren met die van Professor Dr. Duchesne welke ik, bij talrijke gelegenheden, als een internationale vermaardheid heb horen roemen en voor wie ik hier mijn hartelijke bewondering wil uiten.

Aan het Fonds, opgericht door Emile Francqui, bied ik de uitdrukking aan van mijn diepe erkentelijkheid, niet alleen voor de hoge onderscheiding en de Prijs die me werden toegekend maar eveneens om zijn bezorgdheid voor het wetenschappelijk onderzoek in ons land en voor de aanmoediging hierdoor aan de Belgische vorsers gegeven.

* * *